

EL TEMPS QUE CORRE per JOAN F. MIRA

Muntanya 1: hippies

“Quan arribaren per ací, la gent dels pobles, i els últims masovers, els van acollir sense reserves: no els miraven malament, en deien ‘els pipis’ en comptes de ‘hippies’, i no s’espantaven en absolut per l’aspecte del nous veïns ni per l’heterodòxia de les maneres de viure. La gent d’aquests pobles té una increïble obertura mental, i s’espanten de ben poques coses.”

El més radical que conec viu tot sol en un mas, de cara al Penya-golosa i dominant un paisatge impressionant. El mas és gran, molt bonic, abandonat ja fa molts anys com gairebé tots els masos, i els amos no tenen cap inconvenient a deixar-lo habitar al solitari. El solitari és jove, sembla que té alguns estudis de belles arts, i de tant en tant pinta o dibuixa. També baixa de tant en tant al poble, a un parell d’hores de camí, i fa una miqueta de vida social amb els autòctons o amb alguna visita. Fora d’això, cultiva herbes i llegums, transporta aigua de la font al mas, i simplement va passant la vida. El solitari, com els altres solitaris d’aquestes muntanyes, ha conegut la vida urbana i per alguna raó ha dit prou i se n’ha vingut a viure al mas. No és un fenomen efímer, és una condició estable, una manera d’entendre l’existència i una nova manera d’ocupar masos perduts. Jo, que conec el fenomen fa molts anys i he tingut contacte amb alguns protagonistes, estic tinc un gran respecte.

Van començar a acudir fa cosa de vint anys (òbviament, fora d’uns pocs, no eren els mateixos d’ara) com un efecte extrem del moviment mundial dels fills de les flors, els pròfugs de la modernitat o els buscadors d’alternatives radicals. Llavors en deien *hippies* i se suposava que havien de portar el cabell molt llarg i robes de colors, i que havien de formar comunitats dedicades a la contemplació, la música i l’amor, més o menys. Buscaven llocs retirats, com els monjos i els ermitans antics allà on no poguera arribar la contaminació urbana, començant per la ideològica, és clar, i buscant la soledat van arribar a aquestes muntanyes. Deu ser que el Penya-golosa té un prestigi particular, un aire mític, o que simplement aquests voltants satisfan tots els requisits: paisatges plens d’esplendor, racons ben amagats, i sobretot molts masos buits on trobar aixopluc i organitzar algun sistema de supervivència. Quan arribaren per ací, la gent dels pobles, i els últims masovers, els van acollir sense reserves: no els miraven malament, en deien “els pipis” en comptes de hippies, i no s’espantaven en absolut per l’aspecte del nous veïns ni per l’heterodòxia de les maneres de viure. La

gent d’aquests pobles té una increïble obertura mental, i s’espanten de ben poques coses.

De manera que els *pipis* es van multiplicar per la muntanya en totes les variants i aplicacions particulars del moviment general. Uns vivien sols, uns altres en parelles de components diversos, uns altres en comunitat organitzada, i uns altres en grupets sense coherència fixa. Uns van fer de vigilants d’incendis (recorde una mare jove, sola amb el fill, a la caseta del cim del Penya-golosa), uns altres de pastors i uns altres intentaren fer de masovers. Fins on jo conec el tema, tots els intents de reproduir als masos una vida tradicional van fracassar: no era la seua vocació, i no era possible fer vida contemplativa i alhora treballar totes les hores del dia als bancals o vigilant les ovelles.

La resta, però, s’han renovat o s’han mantingut. Fa uns dies, en una vall d’accés una mica complicat, en vaig trobar un grup al seu mas, xarraven molt tranquil·lament entre ells (i amb un vell masover que no ha marxat de casa), i ni tan sols es van dignar reconèixer la meua presència quan vaig dir “bon dia”. Molt ben fet: no necessiten visites, ni curiosos, encara que jo passava per allà com a simple caminant i admirador del paisatge. Després, un dels residents em va explicar que només en aquella vall en són més de trenta, que habiten establement una dotzena de masos, que tenen dotze criatures i una escola autoritzada, i que la mística, la ideologia extrema o les ganes de canviar el món no són el plat fort del seu menjar espiritual. Simplement viuen allà perquè els agrada viure allà i viure d’aquella manera, que és la raó més respectable per triar un lloc i una forma de vida. En uns masos inaccessibles viu una petita colònia internacional que pareix que no té tractes amb ningú. Vaig veure alguns bancals conreats, cortines, flors en cossis, i altres senyals de vida. Possiblement són feliços, almenys de tant en tant, com la major part dels humans. I si es cansen d’aquella vida, se’n van. I quan en tenen ganes hi tornen. Només demanen, supose, que no els moleste ningú, que no és demanar poc. Com sant Antoni l’ermità quan el dimoni li enviava temptacions per fer-lo tornar al món. Sant Antoni hauria de ser el patró dels hippies de la muntanya.